

Гергана Георгиева Златанова

Гр. Перник ГПЧЕ „Симеон Радев“

XI^A клас

gp4e@mail.bg

**„Научих, че всеки иска да живее на върха на планината,
забравяйки, че единственото, което има значение,
е как се катерим.“**

(Габриел Гарсия Маркес)

Линията на живота. Тя е една начупена линия, изобразена точно като тази, която показва сърдечната ни честота. Нейният контур скицира леко, но доста символично всичките ни висоти и падения. Ако се вгледаме по-добре, ще видим, че тази схематично представена рисунка ни показва как нищо не е само хубаво или само лошо.

Всеки човек достига своята върхна точка, но малцина са тези, които се изкачват до височайша такава в обществото ни. Като всичко останало и това изисква труд, но малко повече от обикновено. Все пак, за да грабнеш най-хубавата ябълка от дървото, трябва да се изкачиш до най-високия клон, а за да стигнеш до там, трябва да умееш да се катериш много добре. А ако успееш, това значи, че си претърпял доста падания.

Човек израства постоянно с всеки свой успех и с всеки неуспех. Пътят на живота е осеян с малки и големи камъни, в които често се препъваме и понякога дори падаме. Някои падания могат да бъдат смъртоносни, но това не е причина да се уплашим и да спрем да се движим напред. Тези камъни са нашите трудности, с които се сблъскваме ежедневно, но те са и двигателят, който ни бута. Перипетиите, с които се срещаме, всъщност са нашият учебник по предмета Живот. Това е нашето упътване за употреба, в което всеки ден записваме по някоя друга важна подробност. Естествено, че можем да спрем за минута-две, дори е препоръчително, но ако се застоим твърде дълго, ефектът е ясен. Нашата начупена линия се изправя, но този път завинаги. Искам да кажа, че ако човек спре своето развитие сам, това е равностойно на самоубийство. Всеки бърка, но не всеки знае

как да възприеме поредната спънка, не всеки знае как да погледне проблема. Разбира се, ако го огледаме от всички страни, ще видим, че имаме няколко възможности. Една от тях, често срещана в днешно време при мнозинството, е да се депресират и да си повтарят как това е краят и щом не се е получило от първия път, няма да стане никога. Това е изборът да се откажеш. Нима това е начинът? Нима така виждат бъдещето си? Едва ли. Просто им трябва малко време. Както споменах почивката е хубаво нещо, освен ако не е прекалено дълга. Все пак, вървейки през тъмния си тунел, някъде трябва да срещнат светлината, а това е невъзможно, ако се откажат. Както вече споменах, спирането е равносилно на смърт, и то причинена от нас самите.

Друга възможност е да игнорираме проблема и да се ориентираме в друга посока, живеейки с него. Ситуацията от типа „Не се получи, голяма работа. Ще пробвам с друго.“, всъщност ни помага да открием кое е нашето призвание, защото все пак, ако не опитаме, няма как да разберем. Трудното е, докато го намерим, току-виж сме свършили като първите, а намерим ли го, вероятността да го надградим е доста голяма.

А третата възможност, най-трудна и изискваща най-много усилия, е именно тази, в която ние не спираме да се борим. Намираме проблема и не само го решаваме, ами си вадим и поука. Това може да е от втория път, но може и да е от тридесет и втория. Единственото, от което се нуждаем, е постоянство и малко търпение. Важното накрая е, че ще сме надградили себе си и възможностите си. Разбира се, на такива хора никога не им стига направеното и искат още, защото виждат, че могат да се усъвършенстват повече. Въпреки това трябва да приемем, че не винаги всичко се нарежда по начина, по който ни се иска, а това понякога е за добро.

Пътят, по който се водим, го избираме сами и пак сами си носим последствията от него. Важно е да преценим ситуацията внимателно, за да не се ударим лошо, падайки, докато изкачваме върха на планината. Хубаво е да се научим да се изправяме смело да вървим напред.